

Бора Ђорђевић
ШТА ЈЕ ПЕСНИК ХТЕО ДА КАЖЕ

Издавач
Компанија „Новости“ АД
Трг Николе Пашића 7, Београд

Генерални директор и главни уредник
Манојло Вукотић

Извршни директор издавачке делатности
Александар Бацковић

Уредник
Миломир Краговић

Дизајн
Никола Цветковић

Лектура / коректура
Слађана Ковчић

Тираж: 20.000

978-86-7446-205-8

Штампа
Штампарија „Политика“ АД, Београд

Октобар 2011.

Пријатељ књиге

 АБС Минел

БОРА ЂОРЂЕВИЋ

ШТА ЈЕ ПЕСНИК
ХТЕО ДА КАЖЕ

2011.

Сандри

ШЕРШЕ ЛА ФАМ
2011.

Када француска полиција не може да разреши неки тежак криминални случај, посеже за правилом: „Шерше ла фам“ (Пронађи жену) и када је пронађу (а жене увек стоје иза свих компликованих ситуација), случај је решен.

Знате ли како су жене настале?

Предање каже да је Бог створио Адама по своме лику и да је био веома задовољан како му је Адам испао. Али, једног дана примети да је Адам нешто тужан и нерасположен. Бог се мало замислио, схватио да му је ремек-дело усамљено и пронашао решење. Позвао је првог човека и рекао му:

– Адаме, видео сам да си тужан и усамљен па сам одлучио да ти направим жену. Биће то савршено створење. Она ће да те воли, чува, пази, мази, кува, пегла, брине о теби, да ти угађа у свему. Ти оком, она скоком... Да би направио такво ремек-дело потребна ми је једна твоја рука и једна твоја нога.

Адам га погледа, мало размисли и рече:

– Извини, шта можеш да направиш од овог ребра?

Ето, тако су жене испале овакве какве јесу. Ако, нема везе, какве су да су, волим их. Али, спрцао сам 60 банки у дупе и још увек не могу да их разумем. Покушавам цео живот, убих се од размишљања и, ма колико се трудио, све сам даље и даље од решења тог проблема.

Све бих дао ја да уmem
женски мозак да разумем,
женски мозак да се схвати,
немогући подухвати.

Ова песма последица је дугог искуства и дубоког размишљања
о појави званој жена.

ШЕРШЕ ЛА ФАМ

Када ти кола низбрдо крену
и појма немаш шта се то збива,
Французи кажу: Пронађи жену
јер иза свега жена се скрива.

То се на француском,
кол'ко ја знам,
правилно каже:
Шерше ла фам.

Битлси се посвађали жестоко
када је Јапанка ступила на сцену,
за распад групе крива је Јоко
јер је Џон Ленон пронаш'о жену.

Напусти групу,
није га срам
и оде с њом,
Шерше ла фам.

Клеопатра је успела да кара
два врло моћна римска владара,
свеједно да л' је млад или матор,
важно је да је император.

Не треба жени
мозга ни грам,
да влада светом,
Шерше ла фам.

А све је почело од јабуке Евине,
Дотад су све жене биле невине,
за њен грех Адам је платио цену
Јер је он први пронаш'о жену.

Не можеш без њих,
не можеш сам,
напред у пропаст:
Шерше ла фам.

Мислим да је песма веома тачна. Биће снимљена и објављена, на новом 19. студијском албуму *Рибље чорбе*.

БЕЈБИ 1967.

Шездесетих година у Чачку епидемија звана рокенрол ширила се невероватном брзином. Скоро свака улица имала је бенд који је на склепаним инструментима свирао нешто што је личило на рок. По-божно се слушала емисија „Вече уз радио“ коју је уређивао и водио пок. Никола Караклајић и Радио Луксембург.

Бендови нису били бендови него су се звали ВИС-ови, дакле вокално инструментални састави, а у Чачку су неприкосновене биле *Беле вишње*, које су биле познате чак и на југословенском нивоу! Наиме, на првој југословенској гитаријади одржаној у Београду, ВИС *Беле Вишње* из Чачка освојио је прво место на првој полуфиналној вечери, да би се касније, у финалу, такође високо пласирао у конкуренцији таквих ала као што су *Силуете*, *Елипсе*, *Златни децаци*, *Црни бисери*, *Камелеони*... Логично је да су у малој средини третирани као народни хероји. Узгред, једино они су имали права појачала, праве електричне гитаре и пристојно озвучење и држали су редовно игранке у сали Учитељског дома или у „Жељи“ (сала К.К. Железничар).

Ми, клинци из малих бендова, били смо најсрећнији када би нас *Беле вишње* пустили да одсвирамо 2-3 песме у паузи.

Мој први ВИС у Чачку звао се *Хермелини*. Бубњар је био Аца Димитријевић. Наравно да бубњеве нисмо имали. Добош смо направили од сита на које смо закуцали затегнути црвени скај, а поклопци од шерпи били су сасвим солидне чинеле.

Соло гитариста био је Борко Илић, пошто је свирао тамбурицу у школском оркестру сасвим пристојно, а и једини је имао праву електричну гитару ЕКО (загребачку) са чак четири магнета. Тада је

владао мишљење да је гитара боља и вреднија ако има више магнета! Обично смо правили електричне гитаре тако што украдемо магнет из телефона јавне говорнице и налепимо га на акустичну гитару. Борку је као појачало служио овећи кућни радио апарат.

Обично је басиста био најгори свирач у ВИС-у, тако да сам то у почетку био ја. Бас гитара правила се тако што се са обичне гитаре скину прве две жице и онда остану оне четири најдебље. Када сам колико-толико научио да свирам, прешао сам на ритам гитару, а улогу бас гитаристе преузео је прави виртуоз на том инструменту, мој најбољи друг Прле Савић. Права је штета што није наставио музичку каријеру јер је заиста био велики таленат.

Данас се уместо музиком бави лешевима, јер је један од наших најбољих патолога и никако вам не бих препоручио да му доспете у руке.

Ја сам, дакле, био ритам гитариста и певач *Хермелина* када ми је отац купио прву праву електричну гитару („Мелодија“ са скромним једним магнетом). Није било срећнијег човека од мене. Хтео сам одмах да је укључим у штекер (одувек сам био дудук за технику), али су ме срећом спречили да спржим и гитару и себе. Требало је наћи појачало! Мој покојни отац био је војно лице па је имао ту привилегију да буде власник једног од првих 100 произведених радија марке „Космај“. То је уједно било и моје прво појачало.

Једноставно, желим да вам дочарам сав ентузијазам и љубав према музици који је нас, балавце од 13-14 година, носио к’о на крилима у тим много срећнијим и поштенијим временима.

Заиста, много ВИС-ова активно је свирало половином шездесетих у граду крај Мораве, *Беле вишиње*, *Звечарке*, *Црне мамбе* (нека најезда змија?), *Дечаџи са Мораве* (предвођени страшно талентованим композитором Зораном Бранковићем), моји *Хермелини*... Место заједничког окупљања био је градски парк где је сваки ВИС имао своју клупу на којој је свируцкао и певушио. Углавном су се свирали страни хитови, а ко први скине број један са топ листе Радио Луксембурга, моментално је био изузетно цењен. Касније увече сви би се скупили на једном месту и свирали заједно.

Негде, са 13 година, компоновао сам своју прву озбиљну песму која је имала главу и реп. Навежбају *Хермелини* песму и напишем текст на лошем енглеском, јер би нас било срамота да екипи у парку

пријавимо да правимо своје ствари (вероватно би нас зезали и мислили да се курчимо без покрића). И смислимо паклени план. Дођемо у парк, као и свако вече, и кад су се музиканти скупили на једној клупи, кренемо „Бејби“ све у шеснаест.

BABY

In this day when you tell me
goodbye,
I went home and biegun to cry,
I went home and biegun to cry,
without you baby I am die.

Baby, ah yeah, what can I do,
baby, ah yeah, tell me the true.

In this day when you kiss my face
I was shure that I lost that race,
everything what you sad was lie
and I was completly die.

Baby, ah yeah, what can I do,
Baby, ah yeah, tell me the true.

- Која је то ствар? – питале су колеге.
- Нова ствар од Хермана Хермитса – безочно и хладнокрвно смо изговорили унапред припремљену лаж.
- Добра је – неко је констатовао – и ја сам чуо – упецао се.
- Остали су значајно климали главама, па су чак и певушили измишљени хит Херманових пустињака.

Много година касније сетио сам се те песме и дописао ову другу строфу, па је снимио уз помоћ женског дела групе *Сунцокрет*, ионако у ретро фазону, и издао на албуму „Коза ностра“ у име старих добрих времена.

Сафири, један од многобројних чачанских бендова у којима сам певао.
На слици су Ђани, Нехија, пок. Наума, Чарли и ја. Учествовали смо на гитаријади у Нишу. На несрећу бубњара, Нехију је закон спречио да пође с нама, па га је заменио касније познати глумац Десимир Станојевић. Освојили смо четврто место. Прва три била су резервисана за нишке ВИС-е.

Хермелини (с лева на десно): менаџер и пријатељ бенда Милан Маринковић, бас гитариста Др. Првослав Прле Савић, бубњеви Александар Димитријевић, соло гитара Борко Илић, вокал Борисав Ђорђевић

Веселе седамдесете или крај шездесетих. Друга гитаријада одржана у Београду у Хали 1 Београдског сајма. Неозбиљни старији брат Пеца кези се у камеру, а млади провинцијалац Бора широм отворених очију гледа шта га је то снашло у огромном Београду.

ДА, ТО САМ ЈА
1987.

Као клинац, пубертетлија, обожавао сам да идем на Дивчибаре. Тамо је Прле Савић, басиста *Хермелина*, имао малу викендицу. На Дивчибарама смо радили све и свашта. Пецали на реци Каменици у којој је било рибе, али и змија на околном камењару (није се цабе тако звала). Једном сам се умало усрао од страха када ме је стартовала шарка и уз доста среће успео сам да је убијем летвом одваљеном са једне тарабе. Дружили смо се са старијим мангупима, учили да играмо покер, пушили цигаре кријући се од Прлетове бабе Макрене и, наравно, јурили женске. Радили смо све оно што раде клинци од 13-14 година. Било је пуно одмаралиште, долазили су клинци из разних градова, а ми смо за удварање клинкама користили моћно оружје – гитаре, тако да нам је добро ишло. Било је то безазлено љубакање, ништа више од тога, али нам је доста значило за самопоуздање.

Одмах испод Прлетове викендице било је панчевачко одмаралиште где смо често ишли. Како сам био веома заљубљиве природе, смртно се зацопам у једну слатку малу из Панчева. Мували смо се тако мало по мраку, разменили адресе, лето је прошло и свако је отишао у свој град.

Онда смо, логично, и порасли и ја сам почео да се озбиљније бавим музиком. *Сунцокрет* је свакако био озбиљна полупрофесионална група која је снимала и издавала плоче, а ја сам већ био, нескромно речено, згодан дрипац од двадесет и нешто. Једном приликом, *Сунцокрети* су свирали у Панчеву. И ко зна због чега сетим се ја оне мале, лепе девојчице, разнежим се и одлучим да је посетим.